

התכלת פרק רביעי מנחות

מסורת הש"ס

[illegible]

גורה אור השלם

1. וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תֹּקֵד
בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבִעֹר עָלֶיהָ
הִכֹּתוּ עֵצִים בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר
וְעֵרָף עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהַקְטִיר
עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים:
וַיִּקְרָא וְהָ

הגהות הב"ח

- (א) גמ' אמר רבא לשמעתי
זו ומותבין אשמעתי
הכהנים: (ב) רש"י ד"ה
פיגול פיגול בשוגגין וכו'
במזידין הס"ד ולא"כ מ"ה
וקא מחשב:

מוסף רש"י

[illegible]

התנא אואר תורה העולה [ח] קאי. תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא יירדו במסכת נדה בפרק יואל דופן (דף מ.) והאי דנקט צמה [יז] אסמכתא וסימנא בעלמא: לשום אינים. דלמר הריני שומען לשום אינים: לבעלים. כצור: עקירה בטעות. כגון האי דאי הוה ידע

לדבשנים ימיו הוה שמיטו להו לש
ומוצינין אשמעיין. ארדייה
הגופיה קס: מוידן חייבין
לבעול דמי קרין: פיגול
השוגגין ואין קרין לומר
ומשכב בהו לשום שלמים.
ולילה אחד השתא
חייב לאכול טהא חוץ לזמנו הפיגול
הואו דקין טהא יום לילה: ובאומר
לשנות דהיינו שוגגין:

שנקמלו]. מחצת ומרחשת שני כלים
הם מחצת ה"עצב ומעשיה קשין
ומרחשת עמוקה ומעשיה רכין):
ה"חריצב. מנחת חוטא דכתיב (ויקרא
ה) לא יתן עליה שמן: ורצב לטעמיה
דאמר. צפרק קמא: מחצבה דלא

[illegible]

וַיִּקְרְבוּ בֵּין הָעֲרֵבִים אָמַר ר' שְׁמֵעוֹן אֵימַת! בּוֹמֵן שְׁהוּ אִי הָיוּ מוֹדִין וְלֹא הִקְרִיבוּ כִּבְשׁ בְּכוֹר לֹא יִקְרְבוּ בֵּין הָעֲרֵבִים בְּכוֹר יִקְטִירוּ בֵּין הָעֲרֵבִים אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְכוּלָּהּ הֵיכָל שֶׁאֵין יִמְחֹכֵין אֶת מִזְבֵּחַ הַזֶּהֱבֵא אֶלָּא בְּקִטְרוֹת הַסַּמִּים ^א וּבִתְחִמָּה שֶׁל שָׁחַר וְלֹא אֶת הַשְּׁוֹלֵחַ ^ב אֶלָּא בְּלַחַח הַפְּנִים ^ג אֶלָּא בִּשְׂבָעָה רְנֹתֶיהָ בֵּין הָעֲרֵבִים: נִמְ' כֵּעַא מִינֵיהּ ^ד חֲסָדָא ^ה צִיבּוֹר שֶׁאֵין לָהֶן תְּמִידִין וּמוֹסְפִין אִי זֶה מֵהֶן ^ו תְּמִידִין דְּיוֹמִיָּה וּמוֹסְפִין דְּיוֹמִיָּה פְּשִׁיטָא תְּמִידִין עֲדִיפֵי דְהֵי ^ז אֶלָּא תְּמִידִין דְּלִמְחָר וּמוֹסְפִין דְּהֵיאִידָא ^ח תְּמִידִין עֲדִיפֵי דְהֵי ^ט מוֹסְפִין עֲדִיפֵי דְהֵוּן לָהּ מִקְדָּשׁ אָמַר לִיָּה תַּתִּיתוּן ^י מִעֲכָבִין אֶת הַתְּחִמָּה וְלֹא ^{יא} ^{יב} אֶת הַמִּוֹסְפִין מִעֲכָבִין ^{יג} ^{יד} שֶׁלֹּא יִהְיֶה דָּבָר קוֹדֵם לַחֲמֵד שֶׁל שָׁחַר ת"ל ^{טו}

וַיִּשְׁמְרוּ (ויביתם טו). חֲשׂוּבָה דְלֵא מִינְיָבְרָא. אֵם וּמִס וְכֵן לָלוּ, פִּסְלֵי רִחְמָנָה דְּחִסֵּי לֵא מַחֲשָׁבָה אֲבָל
מִקֹּדֶם לֵא מַחֲשָׁבָה (ויצו יז). בְּיָנִי אֲבָרָה דְּרַב דְּרִיזָה לְמַדִּיז שֶׁיִּשְׁדֹּר. וְעַד שֶׁלֹּא יָדָע
כִּי יִשְׁדֹּר לְמַדִּיז לֵא שֶׁמָּה, יָדָע וְעַד שֶׁלֹּא יָדָע וְעַד שֶׁכֵּסֶן כִּסֵּן דְּרוֹשׁ מִיִּשְׁדֹּר מַחֲשָׁבָה הַעֲרִיבָה
נֶגֶד עוֹלָה עוֹלָה אֵלֶּה הַעֲרִיבָה, כִּי אֲשֶׁר וְעַד עוֹלָה מִדּוּ הַעֲרִיבָה הַשְּׂמֵחָה הַאֲמֹרָה מַחֲלָה לְכָל הַעֲרִיבָה
(וּכְפ' פִּתְחָם) דְּקִרְבֵּי מִדּוּ מִיִּשְׁדֹּר מִיִּשְׁדֹּר (פִּתְחֵם יח). לֵא לִי אֲדֹרִיז עֲגֻלָּמָה אֲחֵהּ קִשְׁקִירֵיהּ עוֹלָה
וְעֻלְמָנִי נִכְמֹז וְעַד עוֹלָה (ויצו יח).

עקירה במעות הויא עק
קמא דזבחים כח
אילים עלו לציבור לשם אי
ונמלאו כבשים עלו לשם

ה' ריבה סמוך ליה תני
ה' דרב "כבשי עצרת
שרין ולא עלו לבעלים
רב עלו ועלו אמר רב
ה' דרב בכסבור אילים
שהרי כבשים לשום
סבור אילים ושחמן
בטעות הוויא עקירה
עות לא הוויא עקירה
אשמעתין ^א הבהנים
חייבין הא שווגין

הוא וקא מחשב בה
 קן מידין הוּו אלא לאו
 קא מחשב בה לשום
 פגול אלא עקירה
 ל' אב"י לעולם ידיע
 וב בה לשום שלמים
 יורא ^{ג'} שמעון אומר
 לא לשמן כשרות ועלו
 שאין המנחות דמות
 בת לשום מרחשת
 שהיא מחבת חרבה
 מוכיחין עליה שהיא
 ינו כן שחיטה אחת
 ל' זריקה אחת לכולן
 דע דמחבת היא
 כי מעשה ^{ה'} מוכיחין
 עקר לה אלא לאו
 וקא קמין לה לשום
 הוא דמעשה מוכיחין
 במטות היא עקירה
 ידיע דמחבת היא וקא
 שת ודקא אמרת כי
 ואי הוי רבא לטעמיה
 מינכר פסל רבא חמנא
 פסל חמנא: מתני'

את המוספין ולא
תתמידין ולא המוספין
הקריבו כבש בבוקר
זין או שונגין אבל אם
לא הקטירו קטורת
הקריבה בין הערבים
לא מזבח העולה אלא
עבט ו'לא אלא המנורה
חייא בר אבין מרב
ים היכי דמי אילימא
להו ב' תדיר ומקודש
שכן תדיר או דלמא
התמידין אין מעכב
את זה היכי דמי אי
נךך עליה העולה ואמ

פשיט אלא אלמא כי הרדי ניהו ו"א כ"ה
ודאי ה"ק או דלמא מוספין עדיפא דיש
(ד) תיבת את נמחק: (ט) העולה סמך תיבו
לא ירדו ויש דאפילו אם עלו נמי ירדו או
חנך מאן: (י) יהו לו לתמיד: (יג) ברישא.
אינו מעב המוספין אלא מוספין אין מעט
ואם הקדים תמיד הערב למוספין אינו מ

ממ.

עין משפט
נר מצוה

קבצו א ב מיי פט"ו מהלכות
פסולי המוקדשין הלכה
ז' נעקירה בטעות לא הו'
נקירה וכתב הכ"מ משום
דבא דהוא בתרא ס"ל הכי
י"ש ריש פט"ו הל' א' וכן
הל' טו בכ"מ:
(בבא ג מיי פ"ו מהל' חובל

קבצו ד מ"י פ"ח מהל'
תמידין ומוספין
הלכה כ:
קל ה מ"י שס פ"א הלכה
כ:

תמידן הלכה א [ופ"ה
הלכות עבודת יוה"כ
הלכ"ד]:

קלג ט מ"י שס פ"ה הלכה יב:
תמידין הלכה יב:
קלג ח מ"י שס פ"ה הלכה יב:
תמידין הלכה יב:

קָלָד י מַיִּי שֵׁם פִּי'ג הִלְכָּה
יֵא:
קָלָה ב מַיִּי שֵׁם פִּי'א הִלְכָּה
ג:

דבינו גרשום

דבינו גרשום

[illegible]

שיטה מקובצת

[מביחין מאי הוי. קס"ד]
 ושתא דאין זה עיקר הטעם
 ממסיק דעיקר טעמא משום
 וכי הוא ורבה לטעמיה כו':
 [תדיר ומקודש. פ"ה ב']
 שונות וקשה ללישנא
 [קמא] [בתרא] מאי בעי הא
 ויו פשיטא ליה דתדיר גרידא
 דין ממקודש ושמא תדיר
 למחר לאו אלים תדיר
 יחיים. ומיהו אלא דוק
 דין הא כי פשיטא בעיא לא

א פשיט כי הדדי נינהו אלא
תו"ח: ג] דהאידיגא מאי:
טעם דיש פסולין דאם עלו
מנחה ס"א המנה: י] מפרש
ייבו תחלה ואם לא הקריבו
ב דין מוספין ליקרב תחלה
לים היינו לשם שלמי נדבה

ה. ז"ע הא דמניא בתוספתא בפרק
ציבור ששחטן לשם כזשים ונמצאו
אילים של ציבור ששחטן לשם אילים
זים אלמא עקירה בטעות לא הויה
עקירה ושמה משום שלמי נדבה
קאמר ותנא הוא דלא מפרש ^א:
ובא ^ט מפרש בה לשלמים.

ופירוש הקונטרס: **מתיב** ר' זרעא ר' שמעון אומר. רבא דר' זרעא ליה לא כרבי ולא כרז אפי' דרש' מי תלמיך (דף כ') אלא עממא דגרשי קאמר כדמשמע ולא מסיק אדעתא קושיל דרש' אדרש' וזרין עיון: **רבי** ופירוש: גשון א' פירש הקונ' ביום קדוש וכן משמע בצוק כל המדרי (ומהי דף אב) אטו שבת למוסר אהני לתמיד לא

אהני וקנא קשה דהתם לא מייתי
הא והכא לא מייתי ההיא דהתם ולשון
אמר חזקא דהווינא' אינו שמוע ורשע

מקריב ממקדש והוא דנקט תמיד
למחר ומוספין דהאינא דמשמע
תמיד של צין הערבים קודם למוסף
והא לא מקדש הוא התם מטעמא
אחרונה דהכי קאמר רמנחנא כל הינא
דאינא אחד בצוקר עשה שני צין
הערבים: **תלמוד** זוהר וערך
ע"ה השו"ת מיהא דפברק כל
התירי (ע"ד פט.) נפקא ליה מדמתי
מלמד עולת הבוקר תשעו את אלה
מכלל תמיד קרב ברישא וי"ל דקרא
דהכא אינטרין למנחת חציתן דאש"י
דמזיר וכן משמע דברק אמר להם
המנוחה (ויחא ד' ער.) איצרון וועלן
למנחה דמתי דלך קרב עליה השולה וקרא
כרחן מנחת חציתן קאמר דמנחת
נפסיס נפקא לן מדמתי עולה ומנחה
דאינא לעיל בפירקין (דף מג:) ופרי'
קמא דתמיד (דף כח:) נמי מארין
לממנחה דחציתן קדמי והמנחה וערך
וכו' ומהכא גמרינן לכל מיני דמיס
דקדמי ^א לחציתן דמן צ"ל כל הדמיר
(וזחא ד' פט.) העשות קודמין למנחות
שללן ממיני דמיס ואי לא מהכא מנא
ליה הכא וימריה קשיא דהכא אמאי לא
מייטי מתניתין (ד' א') לענין מוספין
איירי דאין לומר דהכא מייירי דאית
ליה ולקדם והתם איצרי ליה ליה
דהתם נמי איירי דאית ליה דמנחה
דדס חטאת קודם לשל עולה ומה
התם וי"ל משום דלא יהא דבר קודם
משמע דפי עיובא אייחסי מיהו
מינה דבגהול עיובא (צ"ק דף קא.)
מן הביא ^א אשמו עד שלא דהא הביא
גזילו לא ינא ומפרש בגמרא משום
דמתי מלמד אל הכפורים מכלל
דכסף ברישא ופריך אלמא מעתה מלמד
עולת הבוקר הכי נמי דמוספין
קרינא בצוקר השו"ת וערך עליה
העולה
את המוספין ולא המוספין
וא דאית ליה ולקדם והתניא
ז"ב אהה עולה עולה ראשונה
אלא

שיט מאי ללא בעי מיניה דהוא בעי מיניה איזה מהן עדיף?
 כ' ח' לפי שהן מקודשים ולכל הפחות [צריכין] להיות
 יוני נמחק: ו] במה ס"א אין זה אלא גילוי מילתא בעלמא
 יקרא הטעם אקרא סמך: ו] שנקמצו כר': פ] מדבת צפה:
 תהינת בתמרידין אין שכיבתא דהמוספין דר' התמיד
 את התמידים היכא משכחת לה וי"ל דהמוספין לה בתמיד
 המוספין: ג] דלא מפרש וה"פ דמאי דאמרין עלו לשם

ולא עלו אלא דלא פריש: יד) מתניתין

י' חובתו והוה ליה כאילו אמר התנא כש

ולא יצא